

מספורי המגיד

בומרנג (מאת הרב רבי יאיר וינשטוק שליט"א)

סיפור שונה לחלוטין משלי.

מתפרסם לרגל היארצייט ה-20 של א"מ הצוה"ח מרת
שפרה וינשטוק ע"ה

***

"בומרנג"

המעגל השלישי – בעין הסערה

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

המסלול האחרון

[פרק 1] (פרק ק"ט)

"מה רוצים האוונגליסטים?"

לקראת המסלול האחרון נעשה סדר מה היה עד עתה:

חלק א' כולל בתוכו נ"ב פרקים:

תולדות דודי סטוויצקי לימודיו בישיבה קטנה וגדולה, כולל ההתנגשות הגורלית שלו עם שלום צימר [שבהמשך חייו עבר ללוס אנג'לס עם הינשאו לקריינדי ברונפמן בתו של החרשתן הגדול לוקה, הוא קובע את מקומו בנר תמיד בו מכהן עתה דודי. השנאה נותרה בעינה והוא יהיה האופוזיציונר הגדול של דודי כחזן ויעשה הכל לסילוקו מהמקום]

ההמשך עובר ומתאר בפרוטרוט את הקשיים הרבים שדודי עובר בשידוכים עקב הפצת שמועה רעה (ע"י מיודעינו שלום צימר) כי דודי הוא חולה אנוש ונוטה למות עד שהוסיפו לו את השם רפאל.

מספורי המגיד

השם רע שדבק בו גרם ששום שידוך טוב לא רוצה להתקרב אליו. אבל בחסדי שמים הכיר את בת זוגו צילה גוכברג שהייתה יתומה מאב, לאחר שאמה נישאת בשנית עם איש העסקים ואל"מ במילואים שלמה קופרשטיין נוצר קרע עמוק בינה לאמה, היא לא הסכימה לאמץ את השם של האבא החורג שנראה לה אפס לעומת אביה פרו' אסא גוכברג שהיה מדען דגול ונקי כפיים. מאותו יום נטלה לעצמה את השם אבני, שם אמה (הילה) בבחרותה, מעתה היא נקראת צילה אבני (גוכברג).

צילה זכתה להתקרב ליהדות ע"י הרב שלמה שרפשטיין מרצה גדול ומקרב רחוקים שאימץ אותה לבת, הוא דואג לה גם לשידוך הולם, דרכו היא מגיעה לשידוך עם דודי, לאחר הנישואים נוצר קרע מוחלט בינה לאמה, עד שהדירה אותה מכל נכסיה, מלבד התמיכה הראשונית שנתנה לה בעת שנישאה.

קרוב לעשר שנים מתייסרים הזוג בצער רב שלא נפקדו בזרע של קיימא, הם נסעו לדרום אפריקה ושם עוברת צילה טיפולים יקרים ביותר שעולים הון עתק, אלמלי מכרו את דירתם ואת כל נכסיהם לא היה להם את התחלת המימון, הם נותרו חסרי כל, עם חוב ענקי מאד שהרופא הסכים לפרוס להם למשך הרבה שנים.

לאחר שזכו לבן היקר אליהו חזרו לארץ, הם מטלטלים במספר מקומות, עד שזכו לדירה [למספר שנים בלי לשלם פרוטה אחת] מאת השווער של נחומי האח של דודי בשכונת בית הכרם.

דודי בונה את עצמו בכולל של הרב חיים משה לוי ועולה במעלות התורה והיראה. בינתיים הילה אמה של צילה מסתלקת מן העולם באורח טראגי ביותר (המשטרה נתקעת בבירור מי הוא הרוצח) האמא משאירה צוואה משונה ביותר בו היא נותנת לשלושת בנותיה כלנית אודליה וסיון איתן שמרה קשר הדוק חלק קטן מאד מהירושה. היא גם לא נתנה לכלנית שהייתה הבת הכי מוצלחת וגם הכירה היטב את

מספורי המגיד

המשרד לנהל את המשרד, במקום זאת מינתה את גיסתה אגם שרון למנהלת המשרד, את בתה צילה היא ממדרת לחלוטין, היא לא מתייחסת אליה בכלל, כאילו לא הייתה בתה הבכורה.

הצוואה משונה מאד ומעוררת תהיות, כלנית מנסה לחקור זאת בדרכיה, אבל היא נתקעת ומאוימת, הצוואה מעוררת המון תהיות ואת הפתרון נקבל רק בסוף בלנ"ד ובס"ד.

דודי וצילה סובלים מהחוב המעיק, לא נותרת להם ברירה אלא לנצל את הכישרון הטבעי שיש לדודי בתחום החזנות, הוא לומד את רזי המקצוע אצל החזן הדגול ר' יעקב ליכטנביץ תלמיד תלמידו של ר' משה קוסוביצקי מלך החזנים, עד שמשתלם בה בצורה מיוחדת במינה, הוא מצליח למצוא משרה בקהילת "נר תמיד" בלוס אנג'לס שרחוקה מאד מהאורתודוקסיה, דודי עוצם את עיניו בשל מסכת הטעיות שמנהל הגבאי פסח שולביץ, אדם ערמומי ולא ישר דרך, דודי טועה בו לחלוטין, כאשר הוא מגלה את דמותו האמיתית מאוחר מאד לחזור בו.

החלק השני בן נ"ו פרקים:

הוא מגולל את כל הפוליטיקה הקשה שמתנהלת סביב שני המושלים בבית הכנסת, הפרזידנט פיליפ מייזעס והגבאי פסח, הרבה תככים ונכלים מסתובבים סביב ודודי שהוא די תמים לא יודע בדיוק איך מתנהלים. למזלו הטוב יש לו אשה פקחית במיוחד שמאירה את עיניו כמעט בכל נקודה היא מצילה אותו מהטעויות ושמה צילה המצילה.

דודי עובר מלחמה קשה עם שלומי ציער (שלום צימר) שמנסה בכל דרך לנשל אותו מהמקום, אבל שלומי לא מצליח בשום טריק, עד שהוא מתגייס למאפיה של נוכלים ומושחתים שעוסקת בהלבנת הון, הם צריכים את שלומי שהוא גאון ולוקה בתסמונת אספרגר, הוא עושה איתם עסקה, לעזור להם במלחמת ההישרדות עם האף בי אי תמורת

מספורי חמגיד

המצאת הפרוטוקולים של הגזברות, שלומי שהוא מומחה בדיופים מתכנן לזייף את המסמכים שיראו בבירור את המעילה שפסח עושה בקרנות של בית הכנסת כדי לסלקו מהגבאות ובכך גם דודי יודח.

המזימה מצליחה בהתחלה, פסח מודח ממשרתו והקהל לא נותן לו תמיכה, לדודי אין סיכוי להיות חזן באשר התומך שלו מתפטר, אבל פסח מצליח בעזרת העו"ד המוצלח אורי גרינשפן להוכיח כי המסמכים מזויפים, פסח חוזר למשרתו ובכך ניצל דודי.

אלא שדודי מסתבך באופן אישי, כאשר הוא מתערב במחלוקת בין פסח לפיליפ, הוא שולח עלבון חמור דרך ד"ר נפתלי סטוליק מאנשיו המובהקים של פסח לכיוון פיליפ, הוא מאשימו בהתעסקות בפלילים וכדאי שיפסיק לרדוף את הגבאי לפני שקלוננו יצא ברבים. מרטין הבן של פיליפ קוצף על דודי שמתערב ומחליט להדיח אותו ממשרתו ולא עוד אלא להוציא עליו שם רע כזה שאיש לא ירצה לקחת אותו כחזן בכל רחבי העולם.

דודי מודח ברגע האחרון לפני ראש השנה, עתה אין לו סיכוי למצוא משרה, לעזרתו מתגייס אדם בשם נתנאל בלומנטל שמשמש כעין מתווך למצוא משרת חזן בהרבה מקומות ברחבי תבל, במאמצים עילאיים הוא מוצא לו את המקום הנדח מיניאפוליס במדינת מינסוטה. במחיר מצחיק ביותר 5000 דולר מאותו רגע מדרדר מזלו של דודי עד שהוא מפספס את המקום ומגיע למקום נידח ביותר שם הוא מתפלל בבית כנסת בו נמצאים רק עשרה אנשים חצי סניליים. לדודי יש משבר קשה אבל ברגע האחרון הוא מתרומם עד שמצליח להקים סימפוזיון עבור נידחים ורחוקים ביותר, הוא עורר בהם מחשבות להתחיל להכיר את היהדות, אבל מזלו הגרוע רודף אותו, גבאי בית הכנסת בית ישראל שלמה מור מרמה אותו בצורה מחפירה, הוא חוזר לביתו עם צ'ק דחוי על \$1000 מחיר שמשלמים לסנדלר שרוצה להיות חזן.

עד כאן חלק ב'.

מספורי המגיד

מעתה מתחיל חלק ג' "המסלול האחרון של הסיפור"

בחלק זה נתמודד עם הרבה תהיות ושאלות שלא מצאו את פתרונם עד עתה ובעזה"ת נשתדל לסלק את כל המוקשים ולפשט את העניין.

דודי חזר כמעט לפני חג הסוכות, הוא היה מוטרד כל הדרך בשל האיחור הרב, מי יקים את הסוכה ומה עם ד' מינים. בשל קשיי קליטה לא היה לו כל דרך ליצור קשר עם הבית, במשך כל אותה תקופה.

לאחר מעשה הבין ששגה שהארץ את היציאה בעוד יום בשל הסימפוזיון האחרון, הטיסה שלו הייתה אמורה להיות מיד אחרי יום כיפור, בשל הטרדות והלחצים שהיו לו לא הבחין בתאריך וכתוצאה מכך הפסיד את הטיסה, כשהגיע לשדה התעופה התברר לו שעליו לעמוד בקשר עם טרוול אייג'נט (סוכנות נסיעות) כדי להסדיר את הכרטיס, הצ'נג (ההחלפה) עלתה לו בעוד 40 דולר. כך סידר טיסה ליום מאוחר יותר.

אבל המטוס שהיה שייך לחברה קטנה מאד בשם "מונ בלאן" [נקרא על שם מון בלאן, מונטה ביאנקו או לה דאם בלאנש, הוא ההר הגבוה ביותר בהרי האלפים ובאגן הים התיכון, וכן ההר השני בגובהו באירופה. גובהו מוערך בכ-4,808 מטרים] המטוס לא היה דייקן בכלל, הוא איחר את הטיסה שלו ב-6 שעות לחרדתו הרבה של דודי שפחד שלא יגיע בזמן לארץ. הנחיתה הייתה ממש ערב סוכות בהשכמת הבקר.

לביתו הגיע בצהרי היום, כאשר רק שעות בודדות מבדילות בינו לכניסת החג, הקשר הטלפוני עדיין לא היה זמין כאילו הפל' שלו שבק חיים, עד שלא הגיע סמוך לבית לא הראה המכשיר כל סימני חיים, רק קרוב לכניסה לרחוב הצליח ליצור קשר עם צילה שהייתה מוטרדת עד מאד בשל הניתוק, הוא התנצל בפניה על כל עוגמת הנפש שהסב לה וביקש את סליחתה.

לראשונה פגש את צילה שטופת דמעות, תמיד שמרה צילה על ארשת מאופקת והקרינה חוזקה, אך הפעם התגלה הפן הנשי שבה, גם היא אשה שיודעת לדאוג. אך היא לא דחקה אותו לפינה, היא נתנה לו את כל הספייס (מנוחה) שלא יהיה לחוץ ממנה, אפילו בפרט אחד.

היא סיפרה לו על המבצע שעשה בכורם אליהו כאשר הוא ועוד שני חברים מהישיבה הקימו סוכה לתפארת וקישטו אותו במיטב הקישוטים, הם לא הסתפקו בזה אלא יצאו לשוק ד' מינים ובחרו ד' מינים לאבא עם מיטב ההידורים שרק יכולים להיות, עתה מה שנותר לו, ללכת למקווה ולהכין את עצמו לחג.

דודי שמח על העזרה הרבה שקיבל והתכוון לחג שעמד להגיע תוך מספר שעות.

מספורי המגיד

כל החג לא דיברו דודי וצילה על כל מה שעבר במיניאפוליס, צילה כבשה את סקרנותה והמתינה לזמן טוב יותר, כעת היא רוצה לחוג את שמחת החג בשלימות, בלי לחוש במתחים שעלולים להגיע כאשר מחטטים בפצעים.

דודי השתדל להשכיח מעצמו את כל האירועים שעבר במיניאפוליס ולשמוח את שמחת החג בשלימות. הוא ביקר אצל הוריו יחד עם צילה והילדים, הפעם ביקר גם אצל דודו ר' שימי ששמר קשר הדוק עם המשפחה, כמו כן נסעו לבני ברק להתארח אצל הרב שלמה שרפשטיין האב הרוחני של צילה.

הילדים היו מאד מאושרים כשהיה להם כעת את אבא לגמרי, הם חוו את החסר של כמעט שבועיים בלי אבא, הקטנים לא הבינו למה בימים כל כך חשובים כשלכל החברים שלהם יש בית שמח ותוסס ואילו הם נמצאים רק עם אמא.

עתה השתדלו לנצל כל רגע יחד עם אבא ואחזו בו בכוח שלא יברח להם פתאום.

***

כשעברו ימי החג ישבה צילה עם דודי לברר על כל מה שעבר עליו במיניאפוליס, דודי סיפר לה את כל מה שעבר עליו בלי לחסר פרט, צילה השתוממה, היא לא העלתה על שכלה אלו צרות עברו על דודי, מאז שנסע לא היה לה קשר עמו, כאילו הוא נמצא מעבר למסך הברזל בימים הקשים של אז, דעתה נטרפה עליה מה קורה עם דודי, כמה פעמים ניסתה ליצור קשר עם שלמה מור הגבאי של בית הכנסת בית ישראל, אבל כל השיחות נדחו, כאילו יש מיסוך כבד עקב מלחמת סייבר.

אלמלי הייתה אשה אחראית שלא משאירה את הבית בלי סידור הולם, הייתה מארגנת לעצמה טיסה ונוסעת למקום כדי לברר מה קורה עם דודי, אבל לא היה לה היכן להשאיר את הילדים הקטנים וגם לא כסף מיותר כדי לצאת להרפתקה כזו.

לא נותר לה רק להניח את התעלומה לבורא עולם, הוא יודע כל התעלומות והוא שומר ומגן על כל יצורי עולם, היא כל העת בטוחה שדודי הצדיק שיש לו כל כך הרבה זכויות יש לו מלאך מלמעלה ששומר עליו שלא תאונה אליו רעה.

היא לא פסקה מלומר תהילים ובעת שלבה גאה בקרבה יצרה קשר עם אביה ומורה רב שלמה שרפשטיין שהרגיע אותה עם המון מאמרי אמונה וביטחון, אחרי כל שיחה יצאה שלושה, זה החזיק אותה לכמה ימים, עד ששוב החלו הדאגות לצוף על פני המים ושוב הייתה זקוקה לזריקות של אמונה וביטחון.

כך חלפו עליה ימים של חוסר ידיעה שנגעו לא רק לה אלא לכל המשפחה, הילדים הגדולים לא הפסיקו לשאול, למה אבא לא יוצר קשר, זו הפעם הראשונה שאבא נוסע ולא יוצר קשר, עם הגדולים עוד יכולה הייתה לדבר ולהרגיע, אבל את הקטנים לא הצליחה, הם היו שבורים ומצוברים ולצילה לא נותרה הברירה רק להתפלל ולהתפלל.

מספורי המגיד

רק כשדודי הגיע לבית ברגע האחרון נרגעו הרוחות. הצהלות היו עד לב השמים, בקושי רב הצליחה צילה להשתיק את הקולות, כדי שהסיפור לא ידלוף לשכנים. לאחר שנח חצי שעה שאלה רק למה היה כזה נתק כאילו הייתה אשה זרה? דודי אמר לה שנראה לו שהחבילה שעשה לא נכנסה לתוקף מאיזו סיבה שלא תהיה, לכן מרגע שיצא לחו"ל התנתק הפלפון, אלמלי השיג עוד טל' מסמואל ברוד לא היה יכול ליצור קשר עם שלמה מור, כדי להרגיע אותו על חוסר המידע.

את יתר הפרטים דחתה צילה לאחר החג למרות הסקרנות הרבה שהיה לה עד שיעברו ימי החג היא חששה שמא יהיו פרטים שיגרמו לה לעוגמת נפש והעדיפה לדחוק זאת.

לאחר החג עדיין דודי חשש לדבר בבית מחשש שהילדים ישמעו, אסור שהם יהיו מעורבים בסיפור, הוא המתין עד לשעות המאוחרות לאחר שכל הילדים יירדמו. בשעת חצות הם יצאו לעשות סיור שקט סביב השכונה, לאחר שיוודאו שאין מצותות פתח דודי את סגור לבו, הוא סיפר לה את כל הקורות שעברו עליו מרגע עלייתו למטוס עד בואו הבייתה.

משך שעותיים שלימות גולל בפניה את כל ההרפתקאות שעברו עליו מרגע שעלה למטוס עד לחזרתו לבית. רק עתה הבינה אלו ימים מטורפים עברו עליו, וכשקיבלה את הצ'ק לידיים וגילתה סכום זעום מאד שנכתב לעוד 3 חודשים פרצה בצחוק מתגלגל שלא יכלה לתת לו הסבר.

במקום לכעוס ולהיות מאוכזבת היא צחקה על ביש מזלו של דודי הצדיק שתמיד הביא לה משכורת שכסתה את החוב ועוד השאירה בידיהם סכום מכובד לצוף על פני המים, עתה כל הטעויות נעשו ואין להם פשוט כלום, החוב הגדול הציק לה מאד, אם רוצים פריסה צריכים לשלם בריבית קצוצה רח"ל, כדי למנוע את הריבית הם חייבים לתת את הכל בפעם אחת בלי שום פריסה וזו מניין להם? האם צמח להם הר של זהב? וזה עוד לא הכל, חסרים להם עוד שלושה תשלומים כדי לסיים את החוב הפנטסטי.

עוד שלוש שנים חייב דודי למצוא משכורת דוגמת "נר תמיד" וזה קשה מאד, כי רק פסח שולבין שאהב אותו מאד עשה את הכל כדי שיקבל משכורות שאין בנמצא בשוק החזנים, ההפרש בינו ליתר החזנים היה כחמשת אלפי דולרים ואף יותר, אבל לאחר מה שעשו לו היריבים נסגר השיבר הראשי, עתה עליו להשתלב במקום כל שהוא שמשלם קרוב לעשרת אלפי דולרים (משכורת מקובלת בשוק החזנים) זה בקושי יכסה את החוב השנתי, ומה עם מחיה מינימלית? אמנם את החסר הזה ניתן לגלגל בכמה גמחי"ם, אבל לא עתה כשאין כלום בציקלונם.

דודי נסע הפעם לחינם, את הכסף שקיבל מהגבאי המדהים שלמה מור הוא יכול לתרום לקופת העיר עבור כל מיני חלכאים, אבל אין בזה כלום עבור מחייתם.

מספורי המגיד

"נצטרך לחפש גמ"ח רציני ביותר שיוכל לתת לנו את הסכום החסר, אני חייבת לקבל \$10000 רייטנאו (עכשיו ממש) כדי לשלם בדחיפות את החוב שלנו, אני לא יכולה לחשוב על חילול ה' הנורא אם נעשה שוב סחבת". אמרה צילה בכאב לב.

דודי לא ידע מה לעשות, מהיכן ניתן לקבל כזה גמ"ח. אפילו אם יקבלו, איך יפרסו את התשלומים להחזרת החוב? הלא אין להם את השקל הראשון להחזיר, איך ייקחו הלוואה בלי שיש להם מקור החזרה, יש בזה איסור דאורייתא.

אבל הוא לא רוצה לייאש את צילה, הוא חייב לעשות בירור אצל חברים וידידים היכן יוכל לקבל הלוואה כזו בתנאי החזרה נוחים יחסית היבצר מה' דבר? אם יתפללו מעומק הלב יושעו.

כשאין מענה מידי יש את התהילים הספר שפותר את כל הבעיות, לאחר השיחה הסתגר בספריה שלו ואמר חצי ספר תהילים כשדמעות עומדות בעיניו, מעולם לא חש חסר אונים כפי שחש כעת, אבל לאחר אמירת התהילים התעודד, יש בורא עולם שדואג לכולם ולא יזניחו ואפילו שאינו ראוי, אשתו וילדיו מה חטאו?

לאחר אמירת התהילים השקיע את עצמו בלימוד עד אור הבוקר לאחר מיכן הלך לתפילה סעד פת שחרית ותיכף לזה הלך לבית המדרש ולמד עד שעות הערב, הוא לא הסתכל שלא טעם כלום. רק הרטיב את גרונו במס' כוסות מים כדי לא להתייבש.

לפתע הבזיק במוחו רעיון מעודד מאד, יש לו שתי כתובות שיתכן שמהם יקבל הלוואה בסדר גודל כזה עם פריסה נוחה יחסית.

הראשון הוא דודו ר' שמעון אחי אביו, הוא אדם עשיר מופלג שידו רחבה מעלם לא הכיר את המושג "עכברא דשכיב אדינרא" (תיאור בגמ' לקמץ מופלג שאינו נהנה מנכסיו כפי שעכבר לא מרגיש הנאה אם ישכב על הר של דינרים) אם הקב"ה העניק לו נכסים, זה כדי להיטיב לבריות, אם לרחוקים לא כ"ש לקרובים.

לא אחת רצה לעזור להם אבל דודי שלא רצה להנות ממתנת בשר ודם התחמק מליטול ממנו עזרה, מלבד בבר מצוה של אליהו, בשביל דוד שימי הסכום שיבקש הוא פסיק קטן בחשבון, הוא לא יערים עליו קשיים גדולים וייתן לו פריסה נוחה, כך רצה לקוות.

הכתובת השנייה, אחיו נחום הוא אמנם אינו עשיר, אבל חמיו עשיר מופלג, הלא בזכותו הוא יושב בדירה בבית הכרם כבר מספר שנים בלי לשלם עליה פרוטה אחת, אולי ידבר שוב עם חמיו ויסדר לו הלוואה נוחה.

עכשיו יש לו צרות של עשירים, למי לפנות קודם? לדוד שימי שהוא בעל יכולת הרבה יותר גדולה, או לנחום שהוא אחיו ויש לו הרבה הכרת הטוב כלפיו, לאחר שוויתר על זכות הקדימה שלו לשידוך בשל היותו הבכור. מאותו יום חש נחום שיש לדודי הרבה זכויות שבגינן הוא רוצה להיטיב עמו עד כמה שידו משגת.

מספורי המגיד

לאחר הרבה מחשבה החליט לפנות אל אחיו נחום תחילה, כלפיו יש לו הרבה יתר "היימשיקייט" (קרבה) הם גדלו ביחד וחיו תמיד ביחד עד שכמעט נחשבו "תאומים" אבל דוד שימי הוא דור מעל, כמה קשר שרק יהיה לו זה פירור לעומת הקשר האחותי שלו עם נחום.

הוא לא רצה לספר לצילה עד שלא ישמע ברורות שיש בידו לכל הפחות הבטחה להלוואה, כדי שלא לאכזב.

כבר למחרת יצר דודי קשר עם נחום וביקשו להיפגש באיזה בית כנסת קטן כדי שאיש לא ישמע מהשיחה שיש לו עמו, נחום היה מופתע מעצם הפניה, מאימתי מסתודד איתו דודי, תמיד נפגשו בצורה ישירה בשמחות או באירועים אחרים אבל לא בהסתר. הוא לא התחיל לדעת ממצבו הגרוע של אחיו הגדול. סבור היה שהוא מסודר בחיים תודות למשכורות היפות שקיבל מהחזנות. אבל בלי לשאול שאלות הסכים להיפגש איתו.

כשנפגשו באיזו עזרת נשים בבית כנסת ספרדי בשכונת גילה שם אין להם קרוב או גואל, יכלו לשוחח ברוגע בלי לחשוש שמא יש להם מצותת מאחורי הקלעים. דודי גולל בפני נחום את כל מסכת התלאות שעברו עליו בשנה האחרונה והמציאות הקשה כאשר חזר בידיים ריקות לבית וחוב קשה מעיק עליו, הוא נאלץ להשיג בדחיפות עשרת אלפי דולרים אחרת יהיו ריביות רצחניות ואולי תביעה משפטית. הוא ביקש לברר אם נחום יכול לתת לו סכום כזה בפריסה נוחה.

נחום הרגיש את צערו של דודי עד עומק הלב, לנחום היה מזל מיוחד במינו, השווער אהב אותו אהבת נפש ולכן היה מפרש לו מידי חודש סכום 5000 ₪ כדי שלא יהיו לו שום הפרעות בלימוד, לנחום עצמו הייתה משכורת מהכולל בסכום של 2500 ₪ ואשתו הביאה משכורת לא רעה בכלל כמורה לאנגלית. בשל זה נחום לא ידע מחסור אפילו יום אחד מעת חתונתו.

מלבד זאת הייתה לנחום נדוניה עשירה שקיבל מחמיו בשווי חמישים אלף דולר, זה היה מושקע בבנק טפחות במניות חברת התרופות "טבע" חברה חזקה שכדאי להשקיע בה, נחום הצליח לעשות לעצמו קופה צדדית בסך של חמש עשרה אלף דולר אותם השקיע בפקדון תחת הבלטות. עתה יכול היה למשוך עשרת אלפי דולרים בלי לערער שם דבר. הוא ביקש מדודי שיביא לו שטר עם שני עדים כשרים ושני ערבים בעלי יכולת כדי שלא תהיה חלילה וחס בעיה הלכתית מבחינת חו"מ. הוא מוכן היה לעשות לו פריסה בעשרה תשלומים שנתיים, כלומר דודי אינו חייב להשיב לו רק אלף דולר לשנה בפעם אחת. זו היא הלוואה נוחה ביותר אפילו לדלפון כמוהו.

מספורי המגיד

לאחר שדודי השיג בחשאי את כל הדברים הנצרכים קיבל לידו את כל הסכום בדולרים חדשים שנראו שיצאו זה הרגע מבית הדפוס. עוד באותו ערב הניח במפתיע את כל הסכום על השולחן בעת שאכלו את ארוחת הערב.

צילה חשה את כל גופה מתקשח מרוב הפתעה. היא לא האמינה על דודי שיעשה כזה מעשה ובכזה שקט מוחלט. בכי עז יצא מפיה בלי שליטה, זו הייתה התפרקות של הגוף לאחר המתח הנורא שאפף אותה משך חודשים, למרות ביטחונה בה, כל זה היה רק ברובד השכלי, אך גופה לא האמין כל כך, כעת גילתה עד כמה גדול המרחק בין הידיעה להפנמה העמוקה. מזה עצמו הייתה מאד מאוכזבת, איך יתכן שכל כך הייתה בטוחה שעבדה על מידת הביטחון והיא כל כך רחוקה, כרחוק מזרח למערב.

לאחר שנרגעה החלה להודות לדודי על הנשיאה בעול וביקשה לדעת איך עשה את הנס הגדול הזה. דודי סיפר לה את כל השתלשלות הדברים ועל הנס הגדול שקיבל הלוואה בפריסה כה נוחה, עתה יוכל במשך השנה לגלגל את החובות, למרות שעדיין צריכים הרבה תמיכה, כי המשכורת החודשית שלו היא לא כל כך גדולה לאחר כל הקיצוצים שעשה ראש הכולל. גם עבודות ה"פרי ליינס" שהיא עושה הן בגדר משענת קנה רצון, אם היא רוצה לעשות השתדלות יותר רצינית עליה להתחיל למסור שיעורים והרצאות בשכר ולא להיות צדקנית יותר מדי.

צילה פרסמה לראשונה בקרב כל ידידותיה כי היא לוקחת סכום מסוים מכל משתתפת בשיעורים כדי לכסות עלויות. התגובות היו חיוביות ביותר, כל המשתתפות הבינו אותה, הן מאד התפלאו איך צילה לא נוטלת פרוטה אחת, בעוד שכל המרצות החשובות נוטלות סכומים מכובדים כדי להצדיק את קיום השיעורים.

גם בתחום העבודות עשתה שינוי כשפרסמה בין כל מכריה שנכנסה לגרפיקה בצורה יותר רצינית ברמה גבוהה מאד, היא התקשרה לכמה פרסומאיות והציעה דרך לשווק את עבודותיה, היו לה עבודות ברמה גבוהה מאד, בהתאם לכך ביקשה סכומים מכובדים שנתנו לה בסיס קיומי איתן.

עתה החלה לבנות בסיס למשכורת מכובדת עליה יכלה להעמיד את קיום הבית בלי לגלגל חובות. דודי אף הוא לא טמן את ידיו בצלחת, הוא החל לתת שיעור במחשבת היהדות מתוך כתבי הרב דסלר, לשיעורים שלו יצא שם טוב ומשיעור לשיעור רבו המשתתפים, גם דודי ביקש סכום מסוים כדי לכסות עלויות.

בדלית ברירה לקחו שמרטפיות שתעזורנה בשמירה על הילדים הקטנים, צילה קלטה שהיא לא יכולה להסתגר בבית כשעבודות הפרי ליינס אינן מכסות את התצרוכת החודשית. החובות הגדולים לימדו אותה שצריכים להתגמש אם רוצים לחיות.

מספורי המגיד

חודשיים תמימים עברו עליהם ברגיעות, דודי השקיע את עצמו בכולל כראש חבורה ובמשרה תורנית כמשיב בישיבה בלילות וראה חייל, אליהו בכורם הרוזה אותם נחת מיוחדת, התברר להם מפי צוות הישיבה כי הוא העילוי של הישיבה.

הר"מ של השיעור רבי מנחם סירקין התקשר אל דודי מספר פעמים לספר לו על הגאונות העצומה שמראה אליהו בכל תחום, כאשר לא אחת הוא ממוטט את היסודות של השיעורים, אבל תמיד הוא נזהר לא להביא אותו לחלישות הדעת, כל שאלה שנשאלת היא בשיא העדינות ומתוך כבוד רב, תמיד הוא משאיר פתחי מילוט כדי לא לסגור את הר"מ בשום פינה, רבי מנחם מאד העריך את יקר מידותיו ושש עם השאלות אפילו שלא אחת נשאר בלי שיעור, גם הבחורים בשיעור לא הרגישו כי אליהו מתנשא עליהם, הוא חלק כבוד לכל חבר ונתן לו את ההרגשה כי הוא מעליו, זה האהיב אותו על כל חברי השיעור ומנע שלא תפרוץ קנאה ותחרות.

גם יתר הילדים נתנו להורים הרבה נחת, כל ילד היה פרח מושקע, כל מי שראה אותם אמר כי הבנים והבנות באים מבית מטופח למופת.

נראה כביכול שהגיעו עתה אל המנוחה ואל הנחלה, לכל הפחות עד הקיץ, כאשר דודי יצטרך להתחיל בחיפושים אחרי משרה תחליפית, כאשר הפעם המצב לא פשוט כשלא יודעים עד כמה מרטיץ מייזעס קלקל את שמו של דודי, לא היה להם שמץ מושג מה הפיץ עליהם ועד כמה ניתן להפריך את העלילות.

אבל למה לחשוב מחשבות כל עוד לא הגיע הזמן לכך, הלא כבר אמר החכם מכל אדם "אל תצור צרת מחר כי לא תדע מה ילד יום" מי שהוא בעל בטחון סומך בכל כוחו על הבורא עולם ולא חושב על יום המחרת. הוא יודע שהבורא יתבך דואג לו ולא יניח אותו, אפילו שהוא חוטא ופושע, מה שעליו לעשות, לפשפש במעשים ולחזור בתשובה כדי שמידת הרחמים תתגלגל עליו.

***

אלא שהמתח הגיע לפתע כשהוא לא מוזמן בכלל. צילה נתקלה במכתב באנגלית שהגיע לתיבת הדואר של ביתם. השולח הוא: הרב רט בירנבוים מהעיר מיניאפוליס.

הרב רט בירנבוים שהיה ממעריציו הגדולים של דודי מעת שהכירו בראש השנה, ביקש לברר מתי הוא בא לבקר במקום כפי שהבטיח לו ולחבריו, יש לו על מה לבוא למקום כעת, הוא עשה רשימה שמית של 140 חברים שרוצים ומשתוקקים לשמוע אותו.

חלקם הקטן הם מתבוללים כמוהו, נשואים לנשים נוצריות אבל רוצים לשמוע קצת על דת מכורתם, היתר הם גויים גמורים נוצרים ששייכים לכת האוונגליסטים אוהבי ישראל (נשיא ארה"ב דונלד טראמפ שייך לזרם הזה) הוא מוכן לממן את הטיסה ואת האירוח כולו בבית מלון עם אפשרות קייטרינג בכשרות מקסימליסטית. החברים מוכנים לממן

מספורי המגיד

לו על טרחת הנסיעה והזמן שישהיה אצלם כחודש תמים, הם יתקצבו אותו בסכום מכובד ביותר \$10000 לכל הפחות, האם הוא מוכן לכך?

צילה הייתה המומה, ראשה החל להסתחרר לחלוטין, דודי לא סיפר לה מאומה על כך שהוא הקים שיעור לנוצרים אוונגליסטים רח"ל, מה לו ולכל הסטרא אחרא הזו מה הוא נעשה מגייר בסיטונאות? הלא הסכנה היא כל כך גדולה, אמנם דודי אינו חשוד בעיניה שייגרר לצד הנגדי, אבל מה לו ולכל כאבי הראש הללו, מה העניין לגייר נוצרים, אפילו אם יהיו לבסוף גרי אמת, הלא "קשים גרים לישראל כספחת".

הקב"ה התרעם על משה רבינו עליו השלום שקירב את הערב רב שבאו ממצרים, כמה צרות הביאו לעם ישראל, אלמלי הם לא היו חוטאים בחטא העגל, אם משה רבינו עליו השלום אבי הנביאים בעל הראיה הגדולה ביותר שראה באספקלריה המאירה וראה כל דבר עד הסוף, עם כל זאת הקב"ה לא היה מוכן שמשה יקרב אותם כי רק צרות הם מביאים, מה לו להתעסק עם אוונגליסטים שידועים כמורמונים שרק צרות צרורות היו מהם לעם ישראל בשנים האחרונות, למרות שהם מסתתרים במסווה של אוהבי ישראל כמה צרות הסבו לנו. איך נפל דודי הצדיק עם שטות כזו?

היא החביאה את המכתב היא לא תראה לו זאת עד שלא תתייעץ עם אביה מורה דרכה רב שלמה שרפשטיין. היא שמחה שהיא זו שראתה את המכתב ולא הוא. אבל ידעה שאי אפשר לחסום את הדואר ויש גם מייל, אמנם לדודי אין גישה חופשית למייל, אבל לא אחת הוא רואה יחד עמה את המיילים שמיועדים עבורו. היא לא יכולה לצנזר ולהסתיר, זה לא טוב לחיות בהסתרה, כפי שהיא לא אוהבת חיים כפולים, אסור לה להציג חיים כאלו, עליה לגלות את הכל ולהביא את חוות דעתה שבנויה על פי מורה ורבה הרב שלמה שרפשטיין.

***

סיפור נוסף שמתפרסם לרגל היארציט ה-20 של א"מ הצוה"ח מרת שפרה וינשטוק (אשכול) ע"ה.

בומרנג (מאת הרב רבי יאיר וינשטוק שליט"א)

ג'ורג' בראון יושב ליד המכתבה. עיניו בוהות באויר במבט מזוגג שאינו רואה מאומה. הוא היה מאובן. דמו - כך נדמה היה לו - חדל לזרום בעורקיו. לבו פעם ככל הנראה. הוא הרגיש תקתוקים משונים הולמים בבית חזהו, אי שם בכלוב הצלעות שלו. אבל לא היו אלו פעימות לב רגילות אלא רשרוש מונוטוני שמתנהל בכוח האינרציה.

המכתב היה מונח לפניו על השולחן. שני דפים בסך הכול. הדף הראשון היה דין וחשבון רגיל על מצב החברה ששאויל בחר משום מה להניח אותו לפני המכתב האישי שלו.

מספורי המגיד

הדין וחשבון הזה על התזרים הפיננסי של חברת בראון היה בדרך כלל כל עולמו. שאולי היה לא רק בן בכור מצטיין בכל דבר אלא גם שותפו הראשי בחברת עסקי הייבוא שלו. אבל כעת עניין אותו הדף הראשון כקליפת השום. הדף השני זה שהיה מקופל ומוחבא בצניעות חשודה בין קפלי של הדף'ח החודשי.

הוא כבר קרא את השורות הספורות האלו שבע פעמים, אולי שמונה. הן פילחו את לבו כמדקרות חרב.

"אבא היקר.

רציתי לבשר לך את הבשורה, כל כך חיכיתי לרגע הזה, אבל כשהוא הגיע איני מסוגל להוציא את המילים לא מהפה ואפילו לא מן העט.

אני מחכה כבר תשעה חודשים לומר לך 'נהייתי אבא', ואתה אבא היקר שלי הפכת לסבא. אבל כשזה קרה, קבלתי את האגרוף ישר בפרצוף, בצורה הכי כואבת.

היום בבוקר נולד לי בני הבכור, ואתה אבא'לה היקר והאהוב שלי הפכת לסבא. אבל לא, לא הפכת לסבא.

אני לא מתכוון לחזור על המשגה שלך אבא. אני לא אלק בדרכך. לא ארסק את חיי ואת חיי כל בני המשפחה שעוד יבואו בעתיד בעזרת ה'. נפש אחת אינה דוחה עשר נפשות אחרות.

כבר היום אתעניין ואשאל מה אני צריך לעשות. זה לא פשוט. אני קרוע מבפנים, אבל אינני מוכן שהילדים הבאים שלי יסבלו כמו שאני סבלתי.

מזל טוב(?)

בנך האוהב

שאולי'

מכתב כל כך קצר שהיה אמור לעשות אותו המאושר באדם. הוא היה צריך לטוס עכשיו לחנות המשקאות של "הפי דרינק" ולהביא לבית הכנסת 'תיקון' כזה שהעולם עוד לא ראה. הקלה בעיניכם? נחמיה (הנקרא בשפת המדינה ג'ורג') בראון נהיה סבא!

אבל במקום שהיום הזה יהיה היום המאושר בחייו - הוא הפך ליום האומלל בחייו. האם כל מה שעשה היה טעות גדולה? הוא טעה לכל אורך הדרך?

*

ג'ורג' בראון היה אז סוחר רהיטים צעיר בתחילת דרכו. הוא פיתח את חנות הרהיטים הצנועה וחסרת היומרות של אביו ר' דוד בראון ב'לואר איסט סייד' שבמנהטן שמכר שם

מספורי המגיד

בעיקר כסאות שולחנות למטבח אך מי שהתעקש יכול היה לקנות אצלו גם שולחן סלוני אובלי הדור וכסאות מרופדים ואפילו ספות רכות טובעניות.

ג'ורג' היה סוחר בעל מעוף וחזון. הוא חשב בגדול ואת החנות הקטנה של אביו הפך לאולם מכירות ענקי המשתרע על פני מאות מ"ר. החנות שקקה קונים כל שעות היום כאשר עשרות מוכרים אדיבים וחייכניים מציעים את עזרתם לכל דורש בכל רגע נתון.

גם במישור המשפחתי ידע ג'ורג' רק טובה וברכה. רעייתו קלרה (בלומה) היא אשת חיל אמיתית שמעודדת אותו תמיד, מאמינה בו ודוחפת אותו ללא הרף לעוד הצלחה ועוד אחת.

קלרה ילדה לו את בנו הבכור שאול, ואחריו שתי בנות שכל אחת מהן הייתה פרח של ילדה.

הבית היה מלא עליצות ושמחת חיים. שאול היה ילד שובב ופיקח דומה בחיצוניות לאביו ובתכונותיו לאמו. הוא היה חד עין, מהיר תפיסה, מעמיק חשיבה ועולמו הפנימי מלא וגדוש. יכול היה לקרוא ספר ואחר כך לשקוע בהרהורים שעה ארוכה על מה שהספר רוצה לומר. הוא הצטיין בכושר ניתוח מעמיק ואבחון אנליטי. אחיותיו ירשו מהוריהן את כל הטוב שבהם. הן היו שופעות צחוק, בדיחות וחידודי לשון. היה זה בית שמח שכולם קנאו בו.

ואז הגיע דייויד.

הוא היה הילד הרביעי במשפחה. הילד שמרגע לידתו ביתה של משפחת בראון השתנה ללא הכר. התרסק לרסיסים.

שאולי עוד זוכר את הטלפון מצלצל במטבח. הוא יושב עם בטי (ברכה) ופניני. הם אוכלים ארוחת ערב. אמא נעלמה בבוקר באופן חשוד מהבית. גם אבא לא חזר מהעבודה. אחר כך נכנסה הדודה ליזי ואמרה להם שאבא ואמא בבית חולים ובקרוב יהיו חדשות משמחות.

הם חיכו במתח ואז צלצל הטלפון. זה היה טלפון בצבע תכלת. עשוי פלסטיק קשיח ושאל אהב את החוגה המסתובבת שבצידה הפנימי של השפופרת הרחבה. הוא היה ילד בן 11. הבוגר שבין הילדים. הרים את השפופרת ושאל:

דדי?

הוא היה בטוח שזה אבא וציפה לשמוע את קולו המתרונן "מזל טוב!".

אבל במקום זה היה קרקור מרוסק באפרכסת. "שאולי, נולד לך אח קטן".

מספורי המגיד

שאולי כבר התחיל לצרוח מזל טוב כאשר שמע את קולו המתייפח של אבא. שאול היה בהלם. ג'ורג' היה אדם קשוח שלא ידע לבכות. הוא רצה לחשוב שאביו מתרגש מאד, אבל ההבנה החריפה שלו לחשה לו על משהו כואב. הוא המתין.

ההמשך הגיע: "שאולי, נולד לך אח קטן, אבל הוא לא ילד רגיל. הוא ילד מיוחד. לא תוכלי לעשות איתו בדיחות כמו שאתם אוהבים".

קולו של ג'ורג' נקטע שוב וכשניסה לדבר נחנק בדמעות. הוא ניתק את השיחה.

שאולי ניסה להסביר לאחיותיו. בטי בת השמונה הבינה משהו ופניה התכרכמו. פניני בת החמש דחפה את אגודלה לפה והחלה למצוץ אותו כמו שעשתה תמיד כשהייתה עייפה. ההמשך היה חלום בלהות.

לאחר מעמד ברית עצוב חזרו אמא והתינוק הביתה. הילדים ראו את דייויד והבינו הכל. לא היה צורך להסביר להם שום דבר. הפנים המעוותות דיברו בעד עצמם. זו לא הייתה תסמונת דאון אלא סוג של פגם גנטי נדיר שמעוות את הפנים ופוגע בכל מערכות הגוף, המוח גם נכלל בהגדרה מערכות גוף...

רבנים ויועצים סוציאליים נכנסו לתמונה. היו הרבה שיחות והסתודדויות בחדר השינה. אבא ואמא דיברו בקולות מהוסים. היו טלפונים לא מובנים ואחת התמונות שתיכנס לאוצר זיכרונותיו של הילד שאולי בראון היא זאת שבה אבא אומר לטלפון בפנים קרות בנימה נחרצת וכעושה גם יחד: כך החלטתי ואין על מה לדבר. דייויד לא ייצא מהבית!

*

דייויד הפך למרכז החיים של משפחת בראון. יותר נכון של ג'ורג' בראון. מנוע עיקש שיכול היה לגרור אחריו 100 קרונות רכבת הניע אותו יום אחר יום. שנה אחר שנה. דייויד היה כל עולמו של ג'ורג'. הוא היה אומר בסנטר נחוש. הבן שלי לא ייזרק למוסד ויירקב שם עד שימות. דייויד שלי יפרח בבית ובזכות הטיפול המסור שלי ושל קלרה הוא יהיה ילד רגיל לגמרי!

שאולי ואחיותיו שילמו את המחיר. הם הוסטו הצידה מן הפוקוס המשפחתי. במרכז עולמם ועל ראש דאגתם ושמחתם של ג'ורג' וקלרה בראון עמד בן הזקונים שלהם, הילד המיוחד דייויד בראון. כל בדל חיוך שלו גרר צהלות אושר. חצי מילה הייתה עולם שלם בשבילם. מילה שלמה לא מרוסקת - התמצית המזוקקת של פסגת האושר!

"הוא אמר אבא" רקד ג'ורג' בשמחה עם דייויד בזרועותיו ונישק אותו ללא הרף. "הוא אמר אבא".

שאולי בטי ופניני מעולם לא זכרו את אבא ואמא כל כך שמחים ומתגאים בהם כשהם אמרו משפטים שלמים, אפילו משחקי מילים מתוחכמים שהיו תחביבם של ילדי משפחת בראון לא קצרו רבע מן התשואות שגרפו חיוכיו ורסק מילותיו של דייויד. הם

מספורי המגיד

היו קטנים מדי להבין את ההבדל אבל בוגרים למדי להיפגע עד עמקי נשמתם מחוסר הענין שהוריהם האוהבים החלו מקרינים בצעד זוחל אבל בטוח.

למראית עין הכל המשיך להתנהל כרגיל. שולחנות השבת היו יפים ומפוארים. ג'ורג' היה מארח למופת ואז היה גם אבא למופת. שאולי קיבל את תשומת הלב החסרה בעיקר בשבתות, כאשר האורחים מילאו בנוכחותם את הבית ועינים זרות בלשו אחר כל ניואנס של התנהגות חריגה.

כשהאורחים הסתלקו מיד חזר דייויד אל קדמת הבמה והפנט בנוכחותו את זוג הוריו למרבה דאבון הלב של אחיו ואחיותיו. שום דבר לא היה חשוב לידו. הכל התגמד.

חצי שנה לאחר בר המצווה המפוארת שלו הלך שאולי לישיבה קטנה. הוא בעצם לא הלך. הוא נסע. למרחקים. הוא היה בחור צעיר ורוב חבריו למדו בישיבות קטנות קרוב לבית ההורים, אבל שאולי חיפש את הישיבה המרוחקת ביותר ששכנה במרחק שש שעות נסיעה מבית ההורים. בטי ופניני למדו בבית יעקב בשכונת מגוריהם ולא יכלו לברוח כל כך רחוק, אבל במקום מרחק פיזי התרומם קיר חיץ נפשי בינן ובין הוריהן. ג'ורג' וקלרה היו בטוחים ומשוכנעים עד מעמקי לבם כי הם יצליחו לשנות את עתידו של בנם הפגוע. הם באמת הצליחו בכך מבחינה מסוימת. חוות דעת רפואיות של בכיר הרופאים קבעו כי דייויד הצליח להתפתח במאות אחוזים יותר משאר הילדים הלוקים באותו פגם גנטי.

אבל ההצלחה הכבירה של ההורים המאושרים הייתה על חשבונם של שלושת ילדיהם האחרים שהפכו להיות סרח העודף מבלי שימת לב וללא שום כוונה רעה. פניני הייתה ילדת סנדוויץ' אמיתית, על כל המשתמע מכך. כל מטלה נפלה על כתפיה. כל עול הבית היה עליה ואם לא די בכך, היא גם הייתה צריכה לטפל שעות ארוכות בדייויד כאשר ההורים לא היו בבית. גם בטי הממורמרת פרקה עליה את מטען תסכוליה מדי פעם, גם היא לא מתוך שום כוונת זדון אלא כי פניני הייתה ילדה רכה טובת לב ושק חבטות נוח.

*

עיניו של ג'ורג' בראון היו מצועפות. שאולי בנו מחמדו השתדל ומשתדל להיות בן טוב ככל האפשר. לאחר נישואיו הפך להיות שותף בעסקי הרהיטים שלו בראותו כיצד אביו אינו מצליח להתמודד לבדו ועוד מעט לא ישרוד בעולם העסקים ההופך להיות מזמן לזמן יותר תחרותי וקשה, ולמרות שמטבעו נתבוך בכישרון אנליטי שהיה ממצב אותו בעמדה של אנליסט מן השורה הראשונה לא הילך בגדולות ובנפלאות והתייצב לימין אביו. תודות לתושייתו ומרצו הצליח להזניק קדימה את מחזור העסקים שקפא בשנים האחרונות ואף החל מתדרדר והולך.

לאחרונה הסתובב ופניו לא היו לו עוד. ג'ורג' הרגיש שמהו עובר על בנו. הוא ידע כי שמחה משפחתית ממשמשת לבוא ולא הבין מה פשר המבט המוטרד בעיניו של בנו

מספורי המגיד

מדי פעם כשהגיע מעירו המרוחקת כדי לגלגל עמו שיחה מסחרית. ניסה לדובב אותו ונתקל בחומה בצורה. שאולי סתם את פיו והשתדל להחביא את המבט העצוב שלו.

המכתב שנחת כרגע על המכתבה והגיע על ידי שליח מיוחד הכה אותו בתדהמה. עיגולים אדומים ושחורים החלו צפים מול עיניו. "עוד פעם זה חוזר על עצמו" לחש בשפתיים מלבינות. "עוד פעם!".

זיכרונותיו נשאו אותו אל ימי נעורותו בבית אביו הר"ר דוד בראון ז"ל.

*

הר"ר דוד בראון היה מיקירי תושבי שכונת 'לואר איסט סייד' במנהטן. יהודי תלמיד חכם יודע ספר וקובע עיתים לתורה. את חנות המכולת ה"גרסער" שלו הכירו היטב בשכונה, בעיקר כל מקרי הסעד הקשים שבשכונה ואלו היו רבים. לאחר שחילק ללא הרף מצרכים ללא תשלום פשט את הרגל ונאלץ לסגור את המכולת. בתום תקופת התאוששות קצרה פתח חנות רהיטים בעצת רבני השכונה שנחלצו לעזרתו, ובהכירם את לבו הך כחמאה כיוונו אותו למסחר ברהיטים. הם ידעו כי שולחנות וכסאות, לא יוכל ר' דוד לחלק מכל הבא ליד...

ביתו של ר' דוד היה בית חסד, הכנסת אורחים היתה מיסודות הנהגת ביתו. אבל כשנולד לו בן פגוע ומעוות צורה, שנה וחצי לאחר הולדת בנו נחמיה, לא ידע את נפשו מרוב צער ויגון. הוא לא ידע כיצד להתמודד עם הבעיה ועשה כל שביכולתו להקל על ברוך, הילד הפגוע. הילד גדל ועם עליית הגיל החלו השתוללויות איומות בבית ושבירת כל כלי וכל רהיט אפשרי. הטיפול בו נעשה קשה יותר ויותר. ר' דוד ורעייתו שיינדל ראו בעיניים כלות כיצד כל ביתם הולך ונהרס כאשר תשומת הלב נודדת מן האחים והאחיות הנורמאליים אל האח החריג. 12 שנה עשו הכל כדי להעניק לו את מיטב היחס אבל בסופו של דבר הרימו ידיים. ברוך גדל ובעיותיו רק גדלו והחריפו.

ר' דוד בראון היה לא רק איש טוב ובעל חסד, אלא גם יהודי חכם ופרקטי. הוא יושב וחשב בינו לבין עצמו ובינו לבית רעייתו מה ניתן לעשות, וכאשר הגיע למסקנה כי ילד פגוע אחד הורס לו את חינוכם של ששה ילדים תקינים, החליט לעשות מעשה שעלה לו בדם לבו.

הוא בירר אודות מוסד לילדים פגועים אי שם בברוקלין ושלח את ברוך לשם.

באותו יום עמדו ר' דוד וברוך על מדרגות הבית. ר' דוד החזיק את המזוודה הגדולה והמיושנת וחיבק את כתפיו של ברוך. ברוך ניסה לחייך לעבר המצלמה של השכן קלמן ברודי שהנציח את רגע הפרידה במצלמה שהייתה אז מצרך נדיר למדי אבל במקום צחוק פרצה מגרוננו יבבה. הוא הבין שמרחיקים אותו מהבית.

"אני רוצה להישאר כאן" לחשו עיניו בתחינה אילמת.

מספורי המגיד

ר' דוד הביט בו לרגע ואז סובב את ראשו הצידה. הוא החניק בכי ואז חזר וסובב את ראשו לעבר ברוך כשחיוך מלאכותי מרוח על פניו. "תיסע עם נחמיה ויהיה לך טוב" לחש לאוזנו של ברוך ותקע לידו סוכריית שוקולד משובחת. כוחותיו לא עמדו לו לנסוע עם ברוך ולהפקיד-להפקיר אותו בידי אנשים זרים. הוא הטיל את המשימה על כתפיו של נחמיה שהיה בסך הכל "בר מצווה בחור'ל" וליווה אותם לתחנת הרכבת התחתית ה"סאבווי".

ברוך ישב מצונף בתוך עצמו לאורך כל הנסיעה ולא רצה להרים את ראשו לעבר פיו של נחמיה שידבר אליו דברי ניחומים ללא הרף. דונט וורי, אל תדאג, יהיה לך שם טוב. בברנו עליהם והם אנשים נפלאים.

ככל שהתקרבה הרכבת התחתית לעבר תחנת היעד גבר הרעד בגופו של ברוך והוא נעשה חיוור יותר ויותר. אם אי פעם פקפק נחמיה ברמת תבונתו של אחיו כעת ידע את האמת. ברוך היה פגוע בגופו ובכושר הביטוי שלו אבל מוחו תפקד ללא דופי. הוא הבין הכל, אולי עוד יותר מילד רגיל. ברגליים פקות נגרר אחרי נחמיה בדוך אל המוסד - מבנה אפרורי קודר ומאורך שהשרה רושם מוזנח קשות.

מנהל המוסד, יהודי חבוש כיפה קטנה וזקן סנטר מרובע לבן הושיט יד לחה לעבר נחמיה, אחז במזוודה האפורה והאיץ בהם למהר. "תגיד לו שלום יפה" דחק בנחמיה. "הוא מפסיד את ארוחת הצהרים. דווקא היום יש קציצות עוף טעימות ברוטב עגבניות".

נחמיה חיבק את כתפיו הרועדות של ברוך והלה סירב להתנתק ממנו. הוא אחז בו כבצבת.

"נו, נו" נזף בו המנהל, "קאם איהר". הוא ניסה לתפוס בידו הרוטטת של ברוך אבל זה משך את ידו בכל כוחו, ושוב כבש את פניו בחיקו של אחיו.

נחמיה ליטף את ראשו ממושכות וחש אובד עצות לחלוטין.

לפתע הרים ברוך את ראשו והביט בנחמיה בעינים מלאות דמעות. "דו נוט ליב מי" (אל תעזוב אותי).

נחמיה קפא.

ברוך דיבר!

אלו היו המילים הראשונות שהוציא מפיו אי פעם בימי חייו.

הוא עמד הלום רעם. ברוך יודע לדבר!

שמעת מה שהוא אמר? פנה בצרחה פראית אל המנהל. "אני חוזר איתו הביתה, הוא יודע לדבר!".

מספורי המגיד

אל תבלבל את המוח! הדף אותו המנהל בגסות. תקציב הסעד שלו גדל על כל ראש והוא לא התכוון לטרף להישמט מפיו. ביד קשוחה החל גורר את ברוך במעלה המדרגות ונבלע בפתח המסדרון האפלול.

נחמיה הביט בהם בעינים רטובות. האם אוזניו הטעו אותו או שהוא אכן שמע את הזעקה הנוראה מפיו של ברוך "אני רוצה הביתה".

הוא ייבב כל הדרך חזרה וחש רגשי אשמה נוראים. עשיתי עוול נוראי, לחש לעצמו, ברוך היה צריך לחזור איתי הביתה.

כשהגיע אל בית הוריו היה סר וזעף ולא רצה לענות לאף שאלה. את אביו סקר במבט כועס עד להשחית. "הפקרת את הבן שלך" לחש ללא קול.

אבא ואמא נסעו לבקר את ברוך מדי חודש.

אבל הם לא נסעו הרבה.

לאחר ששה חודשים הגיעה הידיעה הנוראה מהנהלת המוסד: ברוך נפטר מדלקת ריאות. סיבוק אופייני למחלתו.

לאחר השבעה היה זה נחמיה שנסע שוב את כל הדרך חזרה אל המוסד והביא משם את בגדיו של ברוך במזוודה האפורה הישנה. פניו העגומות אמרו את הכל לנוסעי הרכבת האחרים. הטרגדיה הנוראה חרצה קיום עגמומיים בפניו. "לעולם לא עוד" לחש לעצמו. "אני לא אעשה דבר כזה לאף אדם בעולם!"

עם אביו לא יכול היה לדבר תקופה ממושכת לאחר מכן. מבטו המאשים רדף את ר' דוד וחורר אותו בקטרוג אילים: הפקרת את ברוך ולכן הוא מת!

לעולם לא ישכח את הלילה הראשון לאחר קבורתו של ברוך. הוא לא יכול היה לשאת את האוירה הנוראה בבית. את המועקה בלבבות. הוא חש כעס נורא על כולם. בשקט חמק מן הבית, אל הרחוב הקפוא. והחל מתרחק בצעדים איטיים. הקרח עצר אותו לאחר כחמישים מטרים. הוא החליק ומעד על כל צעד וידע כי עוד כמה צעדים כאלו עם נעלי הספורט, הנעליים אותן מותר לנעול בימי האבל, הוא יחליק ועלול לשבור יד או רגל.

פתאום מצא את עצמו שטוח על הארץ. צלעותיו דואבות מן המכה המייסרת. לאטו התנער מפירווי הקרח. ניסה לקום ולא הצליח.

עיניו מלאות הדמעות של ברוך עמדו מולו במלוא שקיפותן. "דו נוט ליב מי" לחשו שפתי.

הוא התיישב על המדרכה הקפואה. ראשו כבוש בין ברכיו ובכה שעותיים רצופות. "סלח לי ברוך שלא לקחתי אותך הביתה, לא יכולתי" חזר ואמר שוב ושוב כמו הייתה זו

מספורי המגיד

תפילה עתיקה שיש לאומרה מאות פעמים. הוא הרגיש הקלה לאחר כל פעם שאמר את המילים.

ברוך עמד לידו, ברור וחי. "אל תבכה נחמיה, ככה נגזר ממרומים, ככה רצה ה' יתברך. עכשיו טוב לי, אני נמצא ליד כסא הכבוד ונהנה מזיו השכינה, אל תצטער בגללי".

הוא נמוג באוויר ודמותו התמוססה אט אט. פורחת ודואה אל השמים האינסופיים.

נחמיה התמוטט וגופו הקפוא השתרע על המדרכה הקפואה.

כשהתעורר מצא את עצמו בבית קודח מחוס. "דלקת ריאות" קבעו הרופאים. "הילד הצטנן ברחוב הקר, תשמרו עליו".

אבא ואמא עשו הכל להחלימו. הוא קיבל את מיטב התרופות. המחלה ששלחה את אחיו לעולם האמת לא תשלח לשם עוד בן.

אבל גופו היה חסון יותר מגופו השברירי של ברוך ולאחר שלושה ימים בהם קדח ולהט בחום גבוה ניצח את המחלה ויכול לה.

כשהתחתן לקח עמו בין חפציו האישיים את המזוודה האפורה הישנה, גלעד לזכר אחיו האהוב ברוך. היא הייתה מקור ההשראה שלו כאשר החליט בכוחות נפש אדירים לא להוציא את דייויד הפגוע מהבית. היא תמיד הייתה שם כעדות אילמת לרגע המייסר ההוא שנחרט בלבו כמכוות אש צורבת לעד ונצח נצחים.

*

היום - מכל הימים - חל יום היארצייט של אביו ר' דוד. ג'זרג' בראון התכוון ללכת לבית הכנסת להתפלל שם לעילוי נשמת אביו כאשר לפתע נשמעה דפיקה על דלת החדר והשליח, אבך אדום זקן מיהר למסור לידי אבא את המעטפה לא לפני שוידא כי הוא אכן אביו של ר' שאול בראון.

המילים צנחו על ראשו כסלעים ענקיים. המכה חזרה לבית בראון בפעם השלישית. אותו פגם גנטי, אותו עיוות מוזר שאין לו תקנה. מחלה חשוכה מרפא.

אני לא רציתי להפקיר את בני בגלל אחי החולה, זלגו עיניו דמעות דם, אז בא בני שאול ומחזיר לי את הנהגתו של אבא בדלת הקדמית. הוא קרא שוב ושוב את המילים הנוראות:

"אני לא מתכוון לחזור על המשגה שלך - אבא. אני לא אלך בדרכך. לא ארסק את חיי ואת חיי כל בני המשפחה שעוד יבואו בעתיד בעזרת ה'. נפש אחת אינה דוחה עשר נפשות אחרות.

כבר היום אתעניין ואשאל מה אני צריך לעשות. זה לא פשוט. אני קרוע מבפנים, אבל אינני מוכן שהילדים הבאים שלי יסבלו כמו שאני סבלתי.

בשארית כוחותיו עטף את עצמו בטלית והתפלל במשרדו. כוחו לא עמד לו ללכת לבית הכנסת. את הקדיש יאמר בתפילת מנחה. את התיקון ייתן מחר בבית הכנסת. הוא יספר לכולם שנעשה סבא. לא יסתיר את הילד מאף אחד.

הוא גם ידע מה יעשה אחר כך. שאולי מחפש מוסד עבור בנו הטרי. הבית שלו יהיה המוסד. הוא יגדל את הילד (אולי יקראו לו ברוך?) וזאת תהיה כפרתו על כך שהפקיר את ברוך בפתח המוסד.

“מזל טוב לך שאולי” לחשו שפתיו ואצבעותיו מיששו את עליו הירוקים של הפילודנדרון מאחורי כסאו המרופד. “סבא לא יפקיר את נכדו. אני מתמודד עם דייד ואתמודד גם עם הנכד שלי. דור שלישי פגוע. אל תדאג שאולי, הבן שלך לא ילך למוסד. הבן שלך יחזור הביתה”.

הבהרה חשובה הסיפור שאני כותב כבר שלוש שנים בנוי על הסיפור שכתב אחי הסופר האגדי רבי יאיר שליט"א "לב נשבר" (הסיפור מעובד כמובן במיקס המיוחד של מסיפורי המגיד עם הרשאה מיוחדת לכך מאת אחי שליט"א)

כשקראתי לסיפור "בומרנג" לא ידעתי שאחי שיחי' עצמו כתב עוד סיפור מדהים ביותר בשם "בומרנג" זה הסיפור שאני מביא אותו כעת לרגל היארצייט ה-20 של אמנו מורתנו מרת שפרה וינשטוק (אשכול) ע"ה שהייתה סופרת דגולה בעל אשכולות רבים חיברה ספרי שירה ופרוזה מיוחדים במינם בעומק שלהם, יהי' זכרה ברוך.

<http://mevaser-tov.ru/index.php/he/the-maggid>